

TƯỢNG BÓNG

Thẳng thốt chiều đứng lại
Như ai vừa gọi phía bình minh
Ôi thương quá bóng vừa lên thơ đại

Dại con bóng theo người mãi miết
Đi về đâu cuối trời biên biệt
Nặng chân ngày hình bóng phôi pha

Mỗi bước qua trở lòng hóa đá
Bóng thương hình mỗi ngày mỗi lạ
Đường rất dài và đến. Rất xa

Bóng cũng cũ theo người già năm tháng
Lòng ai bắc lặn xuống đêm thâu
Khuya bốc mộ chiêm bao còn ẩm đậm

Tội con mắt mấy đời lệ hạt
Hai dòng đi kéo nụ đười ươi
Bóng giữa mặt xót hình nhân dị dạng

Cơn nhớ bao lần đau lột xác
Vết già kham nữa vết thương xanh
Hình vỡ bóng một niềm đau đã khác

Đầu thai tượng mở mắt trời xanh mướt
Thôi tạ từ cái bóng lung lay...

DẤU CHÂN ĐÊM

Đêm hôm qua dường như chưa tan
Bóng ảm ướt trên đường sâu cắn lá
Những lời dang dở nói không ra

Bướm thoát ra từ loài sâu tối
Là ai. Động cỏ dấu chân đêm
Trong bóng tối ngập ngừng bóng sáng

Dấu chân đêm mọc lên hình nhân
Tim vừa đập. Bàn tay vừa ảm
Vừa bên người, phút giây của mộng

Dấu chân đêm im lìm bóng đứng
Ăn vào khuya bén rễ châu thân
Mới sớm mai đã rêu lên màu tượng

Tượng may ra còn nhịp tim phấp phồng
Dặm chân đi hình nhân của bóng
Nơi xum xuê hình ảnh một ban mai

-Trích từ tập thơ Ký Ước Cửa Bóng-

Nguyễn Thị Khánh Minh

